

Sygn. akt I C 555/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko G. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 555/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego

Powód (...) w G. wniósł przeciwko G. M. powództwo o zapłatę kwoty 13.063,49 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 14% w skali roku, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 13 sierpnia 2008r. pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki gotówkowej numer (...). Bank ten dokonał połączenia (...) ze spółką (...) (Spółką Akcyjną) z siedzibą w P. (...) w Polsce z siedzibą w W. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej ((...) Bank S.A.) na spółkę przejmującą. (...) Bank S.A. (...)w Polsce przejęła w ten sposób wszelkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A., w tym prawa i obowiązki wynikające z umowy zawartej z pozwaną. Połączenie zostało dokonane ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009r. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisanej wyżej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Spółka Akcyjna (...)w Polsce w dniu 27 kwietnia 2012r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 8.685,93 zł, w tym tytułem kapitału 6.775,07 zł; tytułem odsetek umownych naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy pożyczki w okresie od zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda w kwocie (...)520,28 zł; tytułem kosztów poniesionych przez Bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu (prowizje, ubezpieczenia i inne bieżące opłaty), monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez Bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej) w wysokości zgodnej z treścią umowy pożyczki gotówkowej w kwocie 390,58 zł. Powód wskazał, że po nabyciu wierzytelności prowadził działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu, w szczególności dobrowolnego spełnienia przez pozwaną świadczenia, nie przyniosły one jednak rezultatu. Zawierając umowę pozwana zgodziła się na wszystkie jej postanowienia, w tym na warunki dotyczące naliczania odsetek oraz kosztów monitoringu i czynności windykacyjnych. Wysokość naliczonych przez Bank kosztów obrazuje bankowy tytuł

egzekucyjny. Wysokość zadłużenia aktualna na dzień cesji wierzytelności, w tym wszystkie jego składowe, potwierdza m.in. wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Na podstawie umowy pożyczki oraz umowy sprzedaży wierzytelności zawartej przez powoda z poprzednim wierzycielem, powód w okresie od dnia nabycia wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015r. kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat w kwocie 390,58 zł w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Od dnia 01 stycznia 2016r. powód jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ zgodnie z postanowieniami umowy intencją stron było naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 4.377,56 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 04 kwietnia 2014r. została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi: 6.775,07 zł tytułem kapitału, 5.897,84 zł tytułem odsetek, 390,58 zł tytułem kosztów. Powód dokonał kapitalizacji odsetek na dzień wniesienia pozwu, dlatego żąda zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana G. M. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank Spółka Akcyjna w W. zawarł w dniu 13 sierpnia 2008r. z G. M. umowę o gotówkowy kredyt na cele konsumpcyjne w kwocie 10.000 zł, który pozwana zobowiązała się spłacić w 48 ratach w kwocie po 369,50 zł każda. Kwota raty obejmowała część kapitałowo-odsetkową, kwotę miesięcznej prowizji za administrowanie kredytem oraz składki ubezpieczeniowej.

(dowód: umowa o kredyt z 13.08.2008r. – k. 11)

W dniu 27 kwietnia 2012r. pomiędzy (...) (Spółką Akcyjną) z siedzibą w P. (...) w Polsce z siedzibą w W. a powodem (...) w G. zawarta została rozporządzająca umowa sprzedaży wierzytelności przysługujących Bankowi w stosunku do osób fizycznych, wynikających z czynności bankowych dokonanych z udziałem dłużników działających przy ich dokonywaniu jako konsumenci. Lista wierzytelności ujęta została w załączniku (...) do umowy.

W załączniku (...) do umowy pod pozycją (...) zawarta została wierzytelność wobec G. M. wynikająca z pożyczki gotówkowej numer (...).

(dowód: rozporządzająca umowa sprzedaży wierzytelności z 27.04.2012r. - k. 13,

wyciąg z załącznika nr (...) do umowy z 27.04.2012r. - k. 12)

W dniu 04 kwietnia 2016r. powód sporządził wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, że nabył w dniu 27 kwietnia 2012r. od (...) (Spółki Akcyjnej) (...) w Polsce na podstawie cesji wierzytelność z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 13 sierpnia 2008r. w kwocie 8.685,93 zł wobec dłużnika G. M.. Kwota należności na dzień sporządzenia wyciągu wynosiła: kapitał 6.775,07 zł, odsetki 5.897,84 zł, koszty 390,58 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z 04.04.2016r. – k. 4,

wyciąg z (...) powoda – k. 8,

pełnomocnictwo – k. 9,

odpis z KRS-u – k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanej G. M. powód wywodzi z rozporządzającej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r., na podstawie której miał nabyć od (...) (Spółką Akcyjną) z siedzibą w P. (...) w Polsce z siedzibą w W. wierzytelność pieniężną przysługującą Bankowi wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki (...).

Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Banku, aby pozwana wiedziała, z jakiej umowy dochodzone są wobec niej roszczenia, jak też aby Sąd mógł dokonać weryfikacji zasadności powództwa.

Powód opisał w pozwie jako źródło zobowiązania pozwanej umowę pożyczki gotówkowej z dnia 13 sierpnia 2008r. numer (...). Na takie zobowiązanie wskazuje również treść wyciągu z załącznika numer (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r., gdzie w rubryce „rodzaj kredytu” wpisana została „pożyczka gotówkowa”. Do pozwu nie została jednak załączona umowa pożyczki z dnia 13 sierpnia 2008r. numer (...), lecz umowa o gotówkowy kredyt nr (...) z dnia 13 sierpnia 2008r. Nie zgadza się więc ani rodzaj czynności bankowej, ani numer umowy. Powód nie przedłożył dowodu w postaci pisemnego dokumentu na zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki numer (...). Nie wiadomo zatem, czy taka umowa istniała, a jeżeli tak – czy jej stroną była pozwana i na jakich warunkach została zawarta. Natomiast z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r. nie wynika, aby przedmiotem cesji była wierzytelność wynikająca z załączonej do pozwu umowy o gotówkowy kredyt z dnia 13 sierpnia 2008r. numer (...). Również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda wymienia jako źródło zobowiązania pozwanej umowę pożyczki, nie zaś umowę kredytu.

Jeżeli by przyjąć, że powód dochodzi roszczenia wynikającego z umowy o gotówkowy kredyt nr (...) z dnia 13 sierpnia 2008r., to nie posiada legitymacji procesowej do żądania zapłaty z tego tytułu, skoro przedmiotem cesji była inna czynność bankowa (umowa pożyczki).

Jeżeli by przyjąć, że powód dochodzi roszczenia wynikającego z umowy pożyczki numer (...) z dnia 13 sierpnia 2008r., to swojego roszczenia nie udowodnił, bowiem nie wykazał, aby taka umowa istniała, skoro nie załączył jej dokumentu do pozwu.

Powód nie wykazał również, aby przedmiotem przelewu była wierzytelność wobec pozwanej. Na karcie 12 akt znajduje się kopia, która nie została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika, tak jak pozostałe dokumenty. Na kopii widoczna jest pieczętka (...), która nie dowodzi, iż kopia dokumentu jest faktycznie odwzorowaniem wyciągu z załącznika nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności. Powód nie wyjaśnił, jakiego podmiotu J. B. jest pracownikiem oraz czy posiadał upoważnienie do podpisywania umowy z dnia 27 kwietnia 2012r., bowiem załącznik do umowy stanowi jego integralną część i powinien być podpisany przez osoby, które podpisały umowę.

Wreszcie, powód nie wykazał, aby (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. (...) w Polsce z siedzibą w W., z którym zawarł umowę przelewu wierzytelności, był stroną czynności bankowej z pozwaną G. M.. Załączona do pozwu umowa kredytu zawarta została z (...) Bank Spółką Akcyjną w W.. Z braku nadesłania przez powoda umowy pożyczki (...) nie wiadomo, czy jej stroną był (...) Bank Spółka Akcyjna w W. czy też (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. (...) w Polsce z siedzibą w W.. Pomimo wskazania w uzasadnieniu pozwu, że (...) (Spółka Akcyjna) przejął majątek (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. i tym samym wstąpił w prawa i obowiązki Banku przejętego, nie wykazał tej okoliczności dokumentem, a zatem brak jest dowodu na okoliczność, że Bank zawierający z powodem umowę przelewu wierzytelności miał prawo przenieść wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powoda, skoro taka wierzytelność mogła cedentowi nie przysługiwać. Powód powołał w uzasadnieniu pozwu jako dowód na tą okoliczność pełny odpis z rejestru przedsiębiorców (...) (Spółka Akcyjna) (...) w Polsce, lecz dowodu takiego nie przedłożył wraz z pozwem.

Nie przedłożył też innych dowodów wskazywanych przez siebie – umowy pożyczki gotówkowej z dnia 13 sierpnia 2008r., bankowego tytułu egzekucyjnego, rozliczenia wierzytelności, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności.

W punkcie 3) pozwu powód zobowiązał się złożyć wskazane dowody do dnia rozprawy, na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia.

Powód nie wyjaśnił również, jak prowadził działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu z pozwaną, którą to okoliczność wskazał w pozwie. Nie przedłożył na tą okoliczność żadnych dokumentów, ani nawet nie opisał rodzaju działań. Brak jest też dowodu na kolejną okoliczność, że pozwana była wzywana do zapłaty. Świadczy to o tym, że powód nie wyczerpał drogi do polubownego rozwiązania sporu z pozwaną.

Powód nie wykazał również, aby nabył w dacie 27 kwietnia 2012r. wymagalną wierzytelność. Po pierwsze dlatego, że nie przedłożył umowy pożyczki, której postanowienia są Sądowni nieznanne. Jeżeli by przyjąć, że przedmiotem cesji była umowa kredytu załączona do pozwu, roszczenie z niej wynikające nie było jeszcze wymagalne w dacie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 27 kwietnia 2012r. Spłata kredytu miała nastąpić w 48 miesięcznych ratach licząc od dnia zawarcia umowy, czyli do sierpnia 2012r. Powód nie wskazał nawet, aby umowa została wypowiedziana i w jej wyniku roszczenie z niej wynikające było wymagalne wcześniej.

W zakresie wysokości dochodzonej kwoty, powód nie udźwignął ciężaru dowodu i w tym zakresie. Nie wykazał, jak wyliczona została kwota skapitalizowanych odsetek 5.897,84 zł. Powinien był wskazać wysokość odsetek w poszczególnych okresach ich naliczania oraz kwotę lub kwoty, od jakich były naliczane. Nie wykazał też, jakie konkretne pozycje składają się na kwotę kosztów 390,58 zł i skąd wynika ich wysokość.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanej wobec (...)Banku, o czym Sąd już wyżej rozważał. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwana umowę zawarła w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22⁽¹⁾ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego,

obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powyższe wskazuje, że powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, jak też jego wysokości.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczności nie wykazane przez powoda. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy przelewu, umowy pożyczki, przejęcie majątku Banku - nie stanowią okoliczności faktycznych podlegających uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a są wyłącznie okolicznościami prawnymi (nie – faktycznymi), od których zależy legitymacja czynna w procesie.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

(...)

SSR (...)